

KALANDOZÁSOK ÁRONNAL

Martinique, Fort de France 2011. február 4.

A párizsi járat lassan ereszkedett La Lamentin repülőtér eső áztatta kifutójára. Újra átéljük a télből a nyárba varázslatos élményét, mint már oly sokszor az együtt töltött évek alatt. A repülőgép légkondicionált lidércnyomásából minden átmenet nélkül lépünk ki a forró és párás melegbe. Amíg a csomagokra várunk lassan akklimatizálódunk. Aztán, persze szokás szerint a legvégén, de megjön mindegyik. Buszjárat csak a repülőtér felé a város irányából közlekedik. A repülőtérről csak taxival tudunk bejutni. Furcsa. A buszjegy fejenként 2,50 euró, a taxi kettőnknek 30 euró rövid alkudozás után. Végül úgy 30 perc után megérkeztünk a Karib tenger partjára, Fort the France belvárosába. A Mac Donalds' -nál kiszállunk és beülünk a szemben lévő sörözőbe. Rendelünk két sört és várunk. Az emelvényen egy helyi zenekar Bob Marley halhatatlan számait nyomja, dobhártyaszaggató hangerővel. A lüktető karibi ritmus, a langyos csepergős eső, a fülledt meleg ólmos fáradsággal tölt el bennünket. Írunk egy sms-t, aztán várunk. Aztán megint küldünk egyet. Várunk. Néhány perc múlva ismerős arc tűnik át a tömegben. Megérkezik Áron, a szkipperünk és barátnője Mercedes. Irány a kikötő, majd a boci (kis csónak) és percekben belül ott vagyunk a vitorlásnál, mely otthonunk lesz a következő három hétben.

Áron szikár, napszitta arcú szúrós kék szemű barnára sült harmincas fiatalember. A kicsi, 6m hosszú Carina vitorlással kerülte a Földet. Igen nagy bátorság kellett ehhez, becsülöm érte. Persze nagy adag vakmerőség is, mivel életét folyamatosan kockáztatta a hosszú út alatt. 2010. augusztusában indultunk az Adriáról, és kalandos utunk során, melyet bálnák és delfinek kísértek, négy hónap után együtt értünk el az óceán túlpartjára, St. Lucia szigetére. Alig ismertük egymást, de a hosszú út alatt mély barátság szövődött köztünk. Alapja a szimpátia, a műegyetemi indíttatás és a szabadság, az utazás, a népek, kultúrák megismerésének kiolthatatlan vágya, a természet, a bolygó szeretete. Vitorlásunk az óceánon is kiválóan teljesített. Lullaby, magyarul bölcsődal a neve, jelképezve az újjászületést, és a tenger ringatását, az álmokat, a véget nem érő utazást. A vitorlásunkat egymás között Kisasszonynak hívjuk. Kecses fehér teste, aranyszínű csíkkal díszítve hívogatón ringatózik az öblökben és kikötőkben. Illegeti magát, mint egy csinos kis fruska, aki a kérőre vár, hogy együtt keljenek át az élet tengerén. Kisasszony egy Benetteau423-as 3 kabinos és fürdőszobás, nagy nappali-konyhás, 12,64m vízvonalhosszú tőkesúlyos vitorlás. Megszerettük.

Hamar bepakoljuk a csomagjainkat, majd egy rövid beszélgetés után nyugovóra térünk. Milyen más így aludni! Az orrkabin mennyezeti ablakán beköszönnek a csillagok, a hajó ringat, lassan mozdul, a hullámok halkán csobognak a teste körül, körülvesz, átölel minket a természet, a tenger. Reggel bejárjuk Fort de France-t, Martinique fővárosát, majd bevásárolunk. A fővárosban nincs sok látnivaló, egy katedrális, egy szecessziós könyvtáráépület, és az utcák, a piacok színes forgataga. Igen, a fő látványosság az utcákon zajló zajos, lüktető karibi élet. A vásárlást

hátizsákokkal felszerelve bonyolítjuk, mivel az elkövetkezendő 20 napra pakolunk az alapvető élelmiszerekből, illetve a hiányzó háztartási eszközökből.

Délután háromkor megindulunk észak felé. A következő sziget Dominika, úgy 8-10 órás vitorlázás a sziget északi részéig. A fővárosa Rousseau érdektelen és túl korán érkezünk -sötét éjszaka- egy ismeretlen kikötőbe, ezért felhajózunk a partok mentén az Indián folyóig. Dominika második legnagyobb városának, Portsmouth-nak, az öblében fogunk neki az újabb napnak. Roger, Mercedes kreol ismerőse elvisz minket a folyóhoz, és a mangrove erdőn át felevez velünk egy emberes darabon. Csak erős képzelőerővel tekinthető városnak ez a település, itthon egy kicsi falunak hívnánk. Mindenhol nagy a szegénység. Hétféle van, így Portsmouth lakói először a templomba, utána a férfiak a kocsmába, a nők és gyerekek a templom előtti téren trécselve töltik az időt. A gyerekek ünnepi, valószínűleg iskolai egyenruhában játszanak az asszonyok körül. Néhány éve a szigeten pusztított az egyik hurrikán. A roncsok végig láthatóak a parton. Halászhajók, kisebb motorcsónakok rozsdásodó, málladozó testét mossa a tenger. A folyó torkolatát az egyik nagyobb roncs szinte teljesen lezárja. A hurrikánok májustól december elejéig pusztítanak a karibi térségben. Miután megnéztük a folyót, sétálunk a partján, vetettünk egy pillantást a mangrove élővilágára és a helyi péknél vásároltunk egy töltött lepényt, visszatértünk Kisasszonyhoz. Korán reggel eloldva a bójakötelet elindulunk északra Guadeloupe felé.

Cikk-cakokban haladunk 35 csomós szembe szélben. A hullámok 3-4 méter magasak. A vitorlákat reffeljük (felületüket kurtítjuk), feszesre húzzuk a vásznakot a behúzókötelekkel, így 40 fok eltéréssel cirkálhatunk a széllel szemben. Ezzel az utazásra szánt idő másfélszeresére nő. Kora délután dobunk horgonyt, vízre rakjuk a bocit és partra szállunk. Itt kibérelünk egy kocsit, majd a papírok kitöltése után odavezetnek egy erősen roncsolódott újszerű autóhoz. Olyan érzésünk van, mintha a kárfelmérőt várnánk egy biztosítótársaságnál. Elöl, hátul, oldalt horpadt, törött a kocsi. De mindez nem számít, nekivágunk. Maria Galante kicsi sziget, 3-4 óra alatt körbeérünk. Először egy gyönyörű pálmafás strandra (petite anse -ra) érkezünk, ahol kövekkel kókuszdiókat dobálunk a pálmafákról. Áronnak sikerül, mi hoppon maradunk. Gyorsan feltöri és máris falatozunk. Örülök, hogy együtt vagyunk Szilvivel. Több hónapot egymástól távol töltöttünk, de számomra az összetartozás érzése csak erősödött. Végre együtt nézzük a zátony alkotta színeket a világoskéktől az azúrig. A pálmák, akár a képeslapokon, zöld-sárga fejüket a tenger fölé tartják, ferdék, némelyikre könnyen fel lehet kapaszkodni, persze csak a feléig sikerül. Minden utazás, minden közös élmény összefűz, összekapcsol egy életen át. Ezek a közös élmények, utazások olyanok, mint mikor egy hosszú tengeri utazás után befutunk a várva várt kikötőbe, vagy egy csendes öbölbe. Béke, szeretet, összetartozás -ezt jelenti Maria Galante legszebb strandja, a petite anse, mindkettőnk számára. Fürdés és sznorkerezés után, úgy egy óra múlva kocsiba ülünk és a javasolt útvonalon elindulunk felfedezni a szigetet. A Caspeterre városban néhány perces megálló a templomnál, majd egy rövid imádság után folytatjuk utunkat a cukornád és banánültetvények felé. Megnézzük a helyreállított szélmalmost, a moulin de Bézard-

ot, mellyel a cukornádat préselték. Az ültetvényeken áthajtva egy rövid pihenő után két fürt banán is velünk utazik tovább. Később majd a hajóra függesztjük őket. Most még mindkettő haragos és zöld, de majd megbékélnek. Áron egy szál cukornádat is tépett, csavarta, húzta, vont a nád végül engedett. Tovább, a sziget óceán felőli északkeleti végén megnézzük a nevéhez méltó, tenger marta vulkanikus sziklaívet, a pokol kapuját (Gueule Grand Gouffre). Áronék leereszkednek a meredély szélén, mi csak átmászunk a korláton és lenézünk a dühöngő hullámok közé. Innen utunk visszafelé vezet. Megállunk egy csodás strandon (Plage du Vieux Fort), mellyel szemben kis sziget emelkedik ki a habokból, rajta 4-5 pálma lógatja a fejét. Kocsival gurulok néhány száz métert, a többiek gyalog követnek. Sietnünk kell, a kocsit hatra le kell adni.

A kikötőbe visszaérve észreveszem, hogy a hajónk nem ott van ahol hagytuk, a kövekből kirakott hullámtörőtől csak pár méter választja el. Gyorsan dingibe szállunk és a hajóhoz motorozunk. Felszedjük a horgonyt és újra ledobjuk. Nehéz Európához szokott gondolkodásmóddal mindezt feldolgozni. A dingit mindig ott hagyjuk, mint a többi hajós, a parton őrizetlenül, egyszerűen kihúzva a homokra a dagályvonal fölé és egy bokorhoz, vagy pálmatorzshöz kötve, vagy esetenként a városi kikötőkben a partfalhoz rögzítve. A hajó is gyakran egyedül marad. Eddig nem volt baj, de nem is igen van más választásunk, ha látni, megismerni akarsz, csak így lehet. Itt, a kreolok között mindenestre nagyobb biztonságban kezdjük érezni magunkat, mint odahaza. Otthon már se dingi, se hajó nem lenne már meg. Levetni a sok előítéletet nem megy könnyen, de Áron ebben nagy segítség. Nyitott, tiszta lélek, bízunk benne, szeretjük.

A hajnali nap első sugarait megpillantva azonnal indulunk Guadeloupe fő szigete-, melyet alakja miatt kiterjesztett szárnyú pillangóhoz hasonlítanak, Pointe-á-Pietre városa- felé. Kisebb, 20 csomós szélben, kissé kiengedett vitorlákkal félszélben (oldalról fújó szél) közelítünk az öböl felé. Aztán a bevezető több mérföldes bójasornál kapkodva reffelünk és motorral haladunk tovább. Így érjük el a város melletti horgonyzó helyet. Útközben az egyik telepített bójánál látunk egy vitorlást, illetve csak az árboca felső harmadát. Vajon mi történhetett vele, körülötte a bójákon rengeteg a hajó, semmi bajuk. Horgonydobás után dingibe ülünk, és a kikötőbe motorozunk. A halászok ladikja mellé, a kikötői partfal szegletében, átlósan rögzítjük a dingit az erős hullámozás miatt (saját rögtönzött megoldás, de bevált). Még nem is sejtjük, de három napot maradunk Guadeloupe -on. Délután, miután bejárjuk a várost (kb.: 1-1,5 óra) buszra szállunk és irány Sainte Anne strandja. Egy megállóval előbb leszállunk, és végigsétálunk a strandon a faluig. A nyüzsgő piac a legérdekesebb, sosem látott zöltség és gyümölcs hegyekkel a pultokon. Nagy részüket nem ismerjük. Visszaérve a hajóra felbontunk egy üveg vörösbor, beszélgetünk, nyugovóra térünk.

Reggel napfelkelte után fél órával már a kikötői halpiacon szemlélődünk. A halak, megannyi, mind az aznapi fogásból, némelyik még mozog. Ügyesen, söröskupakokból gyártott falappal leszedik a pikkelyeket, és már szelik- is a nagyobb példányokat a vevő igénye szerint. Van itt vörös sügér, mahi-mahi (kb. akkora mint az atlanti átkelésnél fogott példány), kis cápa, sok élő homár nagy kosarakban és még

ezerféle tengeri herkentyű. A halpiac egy fedett zöldségpiacban folytatódik. A zöldségek illata elnyomja a halszagot. Az egész nyüzsgés, kereskedés, a kofák hangos kiáltása, ahogy portékájukat kínálják, vagy alkudoznak a főtér lábánál zajlik, az óváros főutcája innen csak néhány lépés. Áron Internetet keres, a KFC a legalkalmasabb helynek tűnik. Szilvivel már robogunk is a főutca felé. Majdnem olyan mint Európa, eltekintve a sok feketétől és a pálmáktól. A Francia Antillák ma is Franciaország szerves részét képezik. Ezért az árak magasak, a kínálat is hasonló. Azok a szigetek, melyek leszakadtak az anyaországukról, lényegesen szerényebb körülmények között élnek. St. Lucia de még inkább Dominika jó példa erre. Elérve a főutcát, belebotlunk a világ egyik legjobb friss juice készítő boltjába. Mestermunkát kapunk, még napok múlva is emlegetjük. Miután bejárjuk a nevezetességeket, irány az autókölcsönző. Délután fél négyig zárva tart. Remek. Másik érdekesség, hogy este 8-9 körül valamennyi üzlet, étterem bezár és a város kísértetiesen kihalt szellem lakta helyé válik. Nesze neked esti szórakozás egy nyaralóhelyen! Martinique -on is ez volt a helyzet, csak a rakparton volt némi élet, mivel próbáltak a karneválra.

Másnap reggel kocsiba ülünk és irány a pillangó alakú sziget nyugati (Karib tengeri) szárnya. Igazi, klassz esőerdő túra. Kirándulunk egy vízeséshez, miközben fából kiépített úton átszeljük az esőerdőt. Szilvi és Áron is térdig gázoltak a vízesés alatt hullámzó kis tóban. Zöld és kék megannyi árnyalata mindenütt. A fák légyökerei újabb támasztó oszlopokká, hatalmas törzsekké vastagodnak, liánok, broméliák telepednek meg a hatalmas ágakon, moha, páfrányfák, nedvesség, élet mindenütt. A tó egy patakba folytatódik, simára kopott gránitsziklák és porfírtömbök mindenütt. A kövek egyébként csúszósak. Visszaérve a kocsihoz egy másik kirándulás vár. Pár perces vezetés után egy erdei körsétát tehetünk, amely egy izgalmas függőhíddal kezdődik. Óriási, hurrikán döntötte fatörzsek között kanyarog az út. Sokfajta növény, virág, különös hangok teszik feledhetlenné az őserdőt. Keresztirányban átszelve a szigetet egy kakaóültetvényre érünk, ahol megismerjük a kakaó termesztésén át készítésének titkait is. Itt csak a gyerekek isszák tejjel a kakaót. Receptje: kakaó, forró víz, cukor és ízesítésnek vanília. Megkóstoljuk a kakaóbabot fermentálás, majd később pörkölés után is. A legfinomabb az ital, sűrű és édes, két pohárral iszunk. A társalgást élénk kéz és lábmozgás kísérte, így megértettünk mindent. A közös nyelv az angol-francia-kreol klasszikus mozgáskultúrával színezve. Napi kalandozásunk legvégső állomása a sziget legszebb strandja, ahol heves záporok és forró napsütés váltják egymást. A tenger meleg, Áron szed nekünk kókuszdiót, feltöri, mi fürdés közben megesszük. Mennyei. A tengert itt egy keskeny homokpad választja el a belső édesvízű tótól. Itt állomásozunk és a záporok miatt mindenünk csurom víz lesz, így Szilvi választ magának a helyi viseletből. Jól áll neki. Sötétben érünk vissza a dingihez, a kocsit a halpiacnál hagyjuk. A hajón kenyérfa gyümölcsöt sütünk. Olyan íze van, mint a palacsintának. Áron szedte, Ő sütötte, együtt ettük.

Reggel a kölcsönzőnél kezdünk, még egy napra kivesszük a kocsit. Irány a vulkán. Felfelé az úton Szilvi morgolódott, és bizony három és fél órán át tartott a túra, ebből két órán át felfelé. Jöttek-mentek a felhők, a passzát hajtotta őket nyugat felé. Az eső gyakran elered, majd eláll. A nap süt is, meg nem is. Fenn kénszagú minden, sűrű

felhőbe burkolózott a hegy. Hideg van, a szél legalább ötven kilométeres sebességgel süvít körülöttünk. Megnézzük a kürtőt, melyből éjjel-nappal hatalmas felhőként ömlik ki a kénes gáz. Itt minden nyirkos és csúszós. Lefelé a túra fénypontja a parkolónál lévő medence, melyet a vulkanikus hőforrások táplálnak. Zsupsz... és fél óras fürdással egybekötött pihenőt tartunk. A parkolásnál alig találtunk helyet, így a kocsit néhány kanyarral lejjebb hagytuk. Áronék kiállnak és indulunk a déli rész felé, ahol a főváros és egy vízesés vár ma még ránk. A sziget fővárosa, Basse Terre látnivalóit tekintve egyike a világ legszegényebb fővárosainak. A szépen kiépített tengerparti sétány kihalt, egy fa, egy pavilon sem vet árnyékot a tűző nap elől menedéket nyújtva az embereknek. Miért is menne oda bárki? Megnézünk egy nagyobb templomot, néhány utcát és folytatjuk utunkat egy vízesés felé. A szigeten három látványos vízesés található, ebből kettőt lehet megnézni, a harmadik megközelítése a Thomas hurrikán pusztítása óta lehetetlenné vált. Mivel későn érünk oda, már nem szednek belépődíjat. Az út a vízesésig fa hidakon, oszlopokkal alátámasztott fa járdákon átvezet. Itt az út véget ér és egy tábla figyelmeztet, eddig és ne tovább! No hát mi átmászunk a korláton és tovább. Átkelünk a patakon, embermagasságú sziklákon, és ott állunk a vízesés tövében. Az egyik oldalág forró vizes kis kádat hoz létre, mi bokáig gázolunk a forró vízbe, Áronék belefekszenek. Sötétben érünk vissza a kocsihoz. Visszafelé egy nyitva tartó éttermet találunk, gyorsan betérünk. Itt ajándékba kapunk egy kenyérfa gyümölcsöt miközben helyi rumos koktélokot iszogatunk. Hazaérve a dingi, a hajó a helyén, mi rohanunk aludni. Korán reggel leadjuk a kocsit és irány észak, Antigua szigete.

Antigua angol gyarmat volt, ma a Brit Nemzetközösség tagja saját helyi pénzzel. Az English Harbour-t korán reggel, egy teljes napi hajózás után érjük el. Az öböl bejáratán túl jobbra engedjük le a horgonyt egy szép strand előtt. Áron elmegy a dingivel papírokat intézni, mi a hajón pihenünk, míg rá nem jövünk hogy csúszik a horgony (több hajó is csúszott velünk együtt). Horgonyt fel és irány Áron után. Hamar megtaláljuk, és együtt keresünk helyet a hajónak. A kikötő zsúfolt, a bóják a belső öblökben nem megfelelőek. Végül hosszas egyeztetés után horgonyt dobva a partfalhoz kötünk. A kikötő eredeti állapotában maradt fenn. Az épületek a régi gyarmati időket elevenítik meg. A Telegraph Point presszójában elfogyasztott kávé egyik fő attrakciója a csészére szálló vörösbecsű kismadár. Megnézem az e-maileket és válaszolok a fontosabbakra. A napot egy kirándulással folytatjuk St. John-ba ami a nyugati parton fekszik középtájt. Lokál busszal megyünk a fővárosba. Átérve a sofőr üldözött minket, mivel nem volt elég helyi pénzünk. Aztán feladta, mivel rájött, hogy nem lógni akarunk, hanem pénzt váltani. A főváros fő látnivalója a katedrális, felújítás alatt áll, kívülről egy jó részét körbesétáljunk. Az utcák hangulata, olyan mint a francia részeken. Egy zápor elől bemenekülünk egy kikötői bárba, ami a hatalmas cruiser hajók dokkja előtti utcában van. Nem olcsó hely, Szilvi meghív egy koktétra. Később megnézzük a piacot, veszünk egy-két érdekes zöldséget. Megkóstolom a tamarindot, érdekes fanyar íze van. Visszatérve kikötőnkbe kettesben sétálunk végigjárva a mólót, és szemlélve a mellette sorakozó szuper jachtokat. Nem cserélnénk el Kisasszonnyal! Külön legénység, állandó takarítás, óriási fenntartási költség és persze a kikötőhelyi díjak, no ez nem nekünk való. És egyébként is, hol

marad a szabadság, a kötöttségektől mentes romantika, az életérzés, amiért mindannyian tengerre szálltunk. Másnap délelőtt búvárkodunk, Szilvi a hajón marad. Előtte kettesben elmentünk az öböl bejáratát védő erődig. Útközben szerelmem kecskékkal kokettált. Jó volt elnézni őket. Antigua híres strandjairól, de mi felmegyünk a British Virgin Islandra, ahol állítólag még szebbek a strandok, ezért a fürdést most kihagyjuk. Kora délután indulunk északon lévő St. Martin felé.

Későn érkezünk úgy fél négy felé. A sziget francia oldalán horgonyzunk. A másik fele Holland fennhatóság alatt áll. Egy hatalmas fürdővel és sznorkerezéssel kezdjük a programot. Szilvi fényképezi, ahogy felhozok egy tűzvörös tengeri csillagot. Egy kattintás, és gyorsan visszaengedem, egyébként az állat elpusztul. Később kimegyünk a partra és körbesétáljuk a belvárost. Áronék felmennek az erődbe, mi inkább eszünk valamit egy csinos kis étteremben. Szilvi töltött rákot, én thai halat kérek. Az utóbbi volt a jobb (véletlen). A vacsora végeztével elsétálunk a belső sós tóhoz, amely összeköttetésben áll a tengerrel. A holland oldal felől lehet bejutni egy felnyitható hídon keresztül. Egymást érik a hangulatos éttermek és kávézók, közvetlen előttük a tó partján bóján a vitorlások, motoros hajók. Szilvivel kettesben sétálunk, megpróbálunk gyalogosan átjutni a holland részre. Átvágjuk magunkat a fekete negyeden, majd az is elfogy. Úgy tűnik, gyalogosan túl messze van. Így hát visszamegyünk. Áronék szép kövér patkányt láttak. Ezért jó ezeken a vizeken az öblökben horgonyozni. Egyikünk sem szeretne patkányt vagy svábbogarat hálótársnak. Este kihajózunk, és irány British Virgin Gorda, legészakkeletibb célpontunk.

Hosszú út után másnap délután négykor érjük el Gordát. Nem voltunk egyedül. A telepített bóják között találtunk egy üres helyet, gyorsan rákötünk. A The Bath nevű helyet keressük. Partot érve megtudjuk, hogy három kis öböllel odább van. A dingit már partra tettük, ezért egy helyi vezetővel nekivágunk a hatalmas gránitszikláknak, hogy gyalogosan átkeljünk a szomszédos öbölbe. Sajnos mászás közben ügyetlenül kapaszkodom, ezért lezuhanok úgy három métert a gránitsziklák közé. A sebek a lábamon ugyan erősen véreznek, de csontom nem tört, ficam sincs. Képzeletben látom a Karib tenger cápáit ahogy összegyűlnek a vér szagára. Szerencsére a húsz centis vízben ritkák a cápatámadások. Szilvivel visszafordulunk, Áronék tovább haladnak fel, le és megint fel a legömbölyített gránitsziklákon. Visszaevickélünk a dingihez és lecibáljuk a parti vízbe. Az indítólapka Áronnál maradt, ezért az olvasó szemüvegem zsinórjával kiékelem a vészleállítót és beindítom a motort. Átmotorozunk a következő öbölbe, ahol partot érve kiderül, hogy itt tilos dingivel kikötni. Áronék átviszik a következő öbölbe. Mi átkelünk a barlangrendszeren, melyben a hatalmas kövek között kiépített gyalogút vezet kis tavacskáktól, a következő kád méretű sekély medencéig. Innen kapta a hely a nevét. Áronék visszafelé nézik meg a barlangrendszert. Mi ezalatt fürdünk a türkiz vízben. A B.V.I. Méltó a hírnevéhez, tényleg gyönyörű.

Másnap reggel a várost sebtében megnézzük, és vissza a hajóra. Áron ott marad internetezni, mi elmegyünk strandolni. Később Ő is csatlakozik hozzánk. Ez az

életünk során látott strandok legszebbike. Több órán át fürdünk, sznorkerezünk és pihenünk a fehér homokon. A hajó mellől Áron felhoz néhány alig korrodált alumínium csövet. Eltesszük. Délután elindulunk északra, megkerüljük a szigetet, és a hajó délnyugatnak tart, immár visszafelé haladunk. Persze, még felfelé menet megállunk egy búcsúfürdésre. Nem messze tőlünk van egy magánsziget, mellette egy icipici homokpad három pálmával. Gyönyörű. Mikor átérünk az atlanti partra, lassan ránk esteledik. Következő megállónk visszafelé vezető utunkon Montserrat szigete lesz.

Másfél napon át hajózunk, mire reggel kilenc órakor horgonyt vetünk a sziget északi részénél. A dingit vaslépcsőkön át tesszük fel a partra, persze a motort ehhez előbb le kellett szerelni. A strand, a hajózó útvonal és a zátony között biztonságosan horgonyzunk, itt rajtunk kívül több hajó nem fér el. Partra érve Áronék a be-, és kilépést intézik, mi addig szerzünk egy taxit, ami körbevisz a szigeten. A sziget fővárosa 1997-ben elpusztult, a lávafolyam maga alá temette. Megpróbálták újjá építeni, de 2002-ben, majd ezt követően 2006-ban a vulkán újra elpusztította mindent. A sziget északi része érintetlenül megmaradt, itt kezdtek neki az új főváros felépítésének. Látjuk hogy épül az új piac, a sziget közigazgatási épületei, a bevásárlóközpont és még sok közcélú létesítmény. Ahogy haladunk dél felé, az út egyre meredekebb lesz. Először a nemzetközi összefogással felépített új vulkán figyelő állomás épületéhez érkezünk. Innen pillantjuk meg először a hegyet, ami még most is okádja magából a mérgező füstfelhőket. Körülötte minden fekete vagy szürke, bár az egyik oldalán az élet zöld szőnyege ismét előretört. Tovább megyünk a Charles hegyre, ahonnan még szebb a kilátás a vulkánra és az elpusztult főváros romjaira. Útközben áthaladunk egy megszilárdult lávafolyamon, mely egy golfpályát temetett maga alá, a hozzá tartozó épületekkel együtt. Az épületek az első emeletig eltűntek a láva alatt. Különös, de két kókuszpálma túlélte, és így most másfél méter magasról lehet szüretelni őket. (valaki már megelőzött bennünket) A sziget területe minden kitörés alkalmával jelentősen növekszik. A 2002-es kitörés eltüntette a kikötőt és a mólót is. Pár előre gyártott csillag-alakú hullámtörő bretonelem még ma is kiáll a lávából. Az utóbbi jelentős része horzsakő, amely úszik a vízen. Felérve a Charles hegy tetejére megpillantjuk a megfeketedett épületeket. Valaha város állt itt, amit mint Pompejít a természet megfékezhetetlen erői eltöröltek a Föld színéről. Összesen 19 ember vesztette életét, mivel a kitörést előre jelezték.

Martinique -on, 1902-ben a Mount Pelé vulkán kitörése elpusztította a sziget fővárosát, és ezzel együtt 30.000 lakóját. Csupán egy túlélő maradt, egy férfi a siralomházban, a rá kiszabott halálos ítélet végrehajtására várva. A túlélő kegyelmet kapott a földi igazságszolgáltatástól is. Visszatérve egy lokál étteremben kecskelevest eszünk, és hozzá sört gurítunk. Meghívjuk a sofőrt is, megérdemli. Amíg Áronék interneteznek, mi derékgig bemasírozunk a hatalmas hullámtörés közelébe. A strand fekete vulkáni homokjában néhány helyi lány ugrándozik. Ők beljebb merészkednek, és az óriási hullámok vad sikítás közben dobálják, görgetik őket a part felé. A mama a kocsiból figyeli őket. A boci indítólapkáját elvesztettük a partra emelés közben. Nem baj, itt a szemüvegem zsinórja. Visszaérve a hajóra, a tartalék lapkára Áron tesz egy úszót. Felszedjük a horgonyt és megindulunk Gaudeloupe egyik számunkra

ismeretlen kis szigetcsoportja, az Aprószentek felé.

Másnap reggel tíz óra körül érkezünk a horgonyzóhelyre. Közvetlenül mellettünk két sárga bója jelzi a legutóbbi hurrikánban elsüllyedt komp helyét. A legnagyobb város hangulatos, itt másfél órát sétálunk kéz a kézben Szilvivel. Látunk egy ezerlábú szörnyet kb. 10 cm hosszút, hatalmas félelmetes csáprágókkal. Szerencsére valaki már végzett vele. A bocival a Cukorkenyér hegy mögötti strandra megyünk, és itt egy csodálatosat fürdünk és persze sznorkerezünk. Gyönyörű nap volt. Este irány Martinique, másnap délre megérkezünk. Áronék a négy órás hajnali őrés alatt tíz mérföldet tettek meg a sziget takarásában. Fort de France-ba érve Szilvi bepakol, és az esti géppel elindul hazafelé. Az én jegyemet egyelőre nem sikerült elintézni, de remélem hogy hamarosan hazajutok, hogy azokkal legyek, akiket a legjobban szeretek a világon, a családommal.

U. Gyula (2011. Márc.10.)